

Виктор и оптиката

Виктор и оптиката

Компанията се беше разположила удобно в любимата суха локва на Еднорога – уютно място, ако си падате по прашни бани. Розовият Заек беше извадил голяма бутилка лимонада и участниците в разговора се бяха въоръжили със сламки, всеки според размера си. Разговорът течеше мързеливо под палещото слънце.

- Та, казваш, удрят го на бяг като видят да се приближаваш? – Хенри нагласи сламената си капела, която Осей му беше оплел с цел да предпази очите му от преките слънчеви лъчи.
- Да, направо да се учудиш защо ли! Аз съм си такъв тих и кротък от малък, когато се родих още си бях дружелюбен, но уви. – засмя се Еднорога.
- Това ще да са непреодолими културни стереотипи, - рече Лъва и намигна на приятеля си. Еднорога не реагира. С годините късогледството му се беше засилило. Голямата котка въздъхна тежко. Магьосникът проследи и намигването, и въздишката, и реши да се включи в разговора.
- Може би можем да ти направим едни очилца, как мислиш? Ти каза, че онези авджии са си изтървали биноклите, значи някъде има поне лещи от тях. С малко труд можем да ги докараме каквито ти трябват. Ти помниш ли къде е мястото, където са посяти?
- Разбира се. Ако знаеш какво търсиш, скачай на гърба ми и за нула време сме ги намерили. Авджиите са хора предсказуеми, веднъж като си направят бивак, все там ходят. И рядко прибират след себе си.

Магьосникът повери буркана с акациевото сладко на Розовия Заек, но взе парчето шарен плат, с което беше изначално опакован. Джери реши да отиде с новия си познат, едно да не му е скучно, и второ, можеха да си приказват за картинки по пътя. Магьосникът се хвана за задния рог, Джери се хвана за магьосника и потеглиха.

Ездата за щастие беше кратка. Еднорога развиваше прилична скорост когато решеше, че бърза, а рогът беше полиран и нашите ездачи не бяха кой знае колко стабилно закрепени. Голямата живинка не беше излъгала – из бивака имаше изоставени няколко бинокъла в различна степен на повреждане. От пластмасовите не беше останало нищо полезно, но от старите метални бинокли имаше добре запазени лещи в бронзови обкови. Джери и магьосникът събраха колкото можеха повече, защото не знаеха какви точно лещи ще станат на Еднорога, а искаха да ги пробват на спокойствие. Тъкмо бяха приключили със събирането на лещите и се готвеха да тръгват, когато Магьосникът се спъна в нещо, което той изначално сметна за заспала антилопа.

Не беше възможно една антилопа да спи така – шумът от двама човека и един носорог беше достатъчен да я събуди почти от вечния й сън. Почти, но не съвсем – пред Магьосника лежеше подготвена за ловен трофей кожа на антилопа, а малко по-встрани лежеше черепът ѝ с двата огромни саблевидни рога. Любителят на акациево сладко веднага оцени значението на находката и бързо я прибра при лещите.

- Слушай, на връщане тичай, моля те, по-бавно, защото Джери ще се държи за рога ти, а аз за Джери, но само с една ръка, защото тези рога ми трябват.
- Е, не са чак толкова хубави като моите, - придирчиво огледа рогата Еднорога.
- Не са, но също са практични, ще видиш! Ще ги обикнеш като свои! – с тази загадъчна фраза Магьосникът скочи на гърба на транспортното средство.

Виктор и оптиката

В сухата локва се водеха жарки спорове дали да отворят друг вид лимонада, защото по вълшебна традиция бутилката се пълнеше всеки път когато я изпразнеха докрай и вкусът беше почнал да им омръзва. Пристигането на търсаческата група сложи край на препирните.

- Сядай, сега ще пробваме подред! – рече Магьосникът и бързо разсортира наличните лещи. Джери нарисова една примерна таблица с добре познати обекти, макар че Лъва изръмжа изначално, че трябвало да е с гербове леви, десни, шотландски и прочие, дори предложи да използват неговата пощенска марка за модел, но после се съгласи, че ще отнеме прекалено много време. Лъва застана до приятеля си да му закрива едното око, за да не хитрува че мижи. И се почна:
- Сега какво виждаш?
- Баобаб! Виждам го!
- Добре, а така как го виждаш?
- Още по-добре го виждам, това е баобаб с корените нагоре! Ти наистина си магьосник!
- А така?
- Не, предишният баобаб беше по-ясен.
- Най-долната фигура в ляво каква е?
- Амии, листо!
- Пак виж!
- Пак си е листо, сам виж!
- Хенри! Това си е саботаж! Махни листото!
- Е, ама аз не зная каква е тази фигура, после какво ще правя, като стигнем до нея!
- Драги, тази фигура я знаеш, но засега не я виждаш, тя до теб седи!
- Това е Розов Заек? Да ви кажа, нямаше никога да го позная!
- Ами като ми дадохте три минути за рисуване, така става, вероятно и той няма да се познае!
- Добре, уважаеми, отстъпете мястото на този раиран листоделец! Хенри, внимавай в картинката!

След като изборът приключи, Виктор се реши да попита а как въпросните лещи ще се закрепят. Магьосникът погледна Лъва и каза, че ще има нужда от помощ. Нужни били два рога, ако може по-дължки. За приятеля си Лъва беше готов и на това. Той решително се запъти към местата, които Еднорога любезно му посочи.

Докато чакаха Лъва да се върне, Магьосникът взе мерки. После отиде и поговори нещо с Пиф-Паф. После взе ножа за торта, който дядо Венц беше дал на Виктор и се скри да шаманства при котела на локомотивчето.

Лъва се върна, влачейки един гемсбок, и обясни, че антилопата категорично отказала да се раздели с рогата си, съответно се наложило насилствено изземване, пък и скоро било време за вечеря, пържолки никога не били излишни. Магьосникът поклати глава, но сръчно сне рогата и отново са скри при Пиф-Паф. Джери се зае с обработката на антилопата, а останалите си отвориха нова бутилка лимонада.

Резултатът от магьосническата работа беше потресаващ! Лещите бяха монтирани в рогови кръгове, а кръговете бяха закрепени на дълги дъги, също от рога, но размекнати на пара и после огънати по формата на главите на Еднорога и Хенри. Към дъгите имаше прикрепени сплетени

Виктор и оптиката

ленти трева от запасите във вагончето, за да не падат очилата при бягане и танци. Щастливите получатели изразиха възторга си и всички седнаха да вечерят.

- За пръв път от много време мога да видя точно какво ям! – възкликна Хенри, унищожавайки десерта си. – Всъщност, какво ям?
- Кифличка със сливов мармалад, защото Магьосникът изяде всички ягоди! - обясни Виктор. – И ако се помайваш, ще ти остане само кайсиев мармалад, защото друг за днеска няма да отварям!
- Къде сте ми сложили акациевото сладко? – сепна се Магьосникът.
- В ковчега, разбира се! – успокои го Розовият Заек.
- Ама то не е умряло! – разстрои се собственикът на буркана с деликатеса.
- Та като не е умряло, да го оставя да се въргала и да се потроши? – разсъдливо отвърна Заекът и му сложи в чинията нова пържола. Който работи, трябва да яде, това дядо Венц го беше чел на Викторовата майка и нейният розов обожател помнеше.
- Лъве, какво искаш да правиш с антилопската кожа? – попита Джери, като посочи обекта, разпънат с колчета за сушене.
- Мисля, че трябва да я дадем на Магьосника, за спомен! Аз винаги мога да си хвана друга.
- Но обезателно на нея трябва да се нарисуват очила, за спомен! – предложи Хенри.
- Да, ето, тукашната глина е идеална за пигмент! – Еднорога тупна с крак и направи две кръгчета точно в средата на кожата. Хенри се присъедини и добави няколко копита. Очилата станаха за чудо и приказ. И понеже бяха правени с мерак, останаха на кожата завинаги, както всичко правено от сърце остава и не се изтрива. По-наблюдателните ще си спомнят, че тази кожа после стана на врата на магьосническия магазин, но това е друга приказка.

По стара африканска традиция, след вечеря имаше огън, около който се разказваха приказки. Но колкото и сладки да бяха, в един прекрасен момент нашите пътешественици се сбoguваха с Еднорога и се отправиха към селото на Джери, където неговата баба щеше да се притеснява, ако той не се прибереше за вечерното какао. Нали ги знаете какви са бабите!